

RECULL_DE_PREMSA_23-09-20

23/09/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
23/09/13	CONTROL Y POSESIÓN / ABC (EDICION NACIONAL)	4	1
23/09/13	LES REVISTES INTENTEN SALVAR-SE CREANT CADENES DE TELEVISIÓ / ARA	5	1
23/09/13	MICHAEL ROBINSON Y CARLOS MARTÍNEZ, 22 AÑOS DE FÚTBOL / ABC (EDICION NACIONAL)	6	1
23/09/13	LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA NO ÉS UN SUPÒSIT SERIÓS / ARA	7	1
23/09/13	UNA INCIDÈNCIA ENDARREREIX L'ARRIBADA DELS DIARIS AL QUIOSC / ARA	8	1
23/09/13	AJUSTE DE CUENTAS PARA 2014 / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	9	1
23/09/13	SANCLEMENTE HACE DEL PERIODISMO MATERIAL LITERARIO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	10	1
23/09/13	XERRADA SOBRE PERIODISME I MIGRACIONS A VIC / EL 9 NOU (OSONA I RIPOLLES)	11	1
23/09/13	PERIODISME EN REINVENCIÓ / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	12	1
23/09/13	LA REVISTA MASCULINA 'ESQUIRE' CREA UN NOU CANAL DE TELEVISIÓ / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	13	1
23/09/13	PERIODISME PIONER / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	14	1
23/09/13	EL PERIODISTA ALBERT OM, 'CONVIDAT' DEL OBISPO DE SOLSONA / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	15	1
23/09/13	'EL MÓN A RAC1' S'EMET AVUI AMB JORDI BASTÉ DES DE BERLÍN / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	16	1
23/09/13	AVARIA A LA ROTATIVA DE 'LA VANGUARDIA' / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	17	1

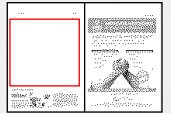

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

EL BAR DE MOU

POR IGNACIO RUIZ QUINTANO

Control y posesión

A los compromisarios dijo ayer Florentino Pérez que Ancelotti es el hombre designado por el Destino para dar al Madrid un estilo que enamore. Preguntado en la víspera el propio Ancelotti por ese estilo, contestó.

—Control y posesión, sin renunciar al contraataque.

Que es como decir: rubias y morenas, sin renunciar al tinte.

Porque, después de todo, Carletto es italiano, y tiene sin resolver la peliaguda cuestión de si el estilo es el hombre o si el estilo es la cosa, y en esto le saca ventaja Paco Jémez, que tiene decidido que el estilo es... la prensa, que le canta preciosos salmos (vamos a llamarlos así) mientras se lo comen, a diario, los leones como Pedrito.

¿Control y posesión?

He aquí un cuento del periodismo matalón. Control y posesión va con el carácter tendero, como el holandés o el catalán, que, como enseña «La vida de Brian», gozan regateando: te persiguen los romanos, necesitas un disfraz y el tendero no te lo proporciona sin regateo.

Pero en Madrid no mandan los tenderos, sino los paletos (pastores y pelantrines), gentes de ir al grano. O a lo negro, como en los toros.

—¡Maestro, a lo negro! ¡A lo negro! —gritaba el peón a su matador, que, acojonado, se hacía el loco echando el capote al culo del caballo para sacar al toro.

A lo negro. Carletto, que en el Madrid es el gol.

Que Carletto haga goles. 122, y habrá acabado con la marca de Mourinho, cuyo estilo conmocionó al madridismo porque representaba, en el rectángulo de juego como en la sala de prensa, la forma suprema de ir al grano.

Cómo sería la manera de ir al grano de Mourinho que los «manitús» de la prensa, podridos de psicología y silogismos, han culpado al portugués de la «espantá» de Casillas en Estambul.

Fascinado por el espectáculo de los armados de la Macarena, Sergio Ramos va por el fútbol de centurión, y en Estambul se graduó de Longinos, al asestar (¡inspirado por Mou!) la lanzada legendaria («para cerciorarse de que estaba muerto», dicen las Escrituras) en el costado de Casillas,

Carlo Ancelotti, entrenador del Real Madrid

AFP

que al salir no es el marinero de los puños de oro, como Carrasco, sino el Raphael de «Yo soy aquél», que canta enroscando bombillas.

—No estoy autorizado para decir si Valdés es el mejor portero de España —dijo el Tata en Vallecas.

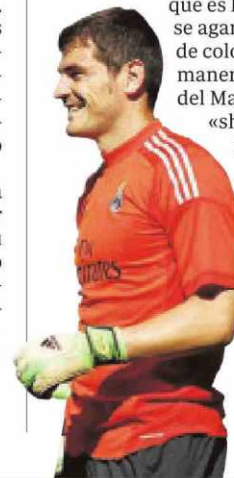
El Tata puede decir majaderías del precio de Bale o agitar el independentismo en la Diada, pero carece de permiso para decir si Valdés es un buen portero, porque la Roja se ha convertido en una mezcla de Cotton Club y Cielo de Pachá que a muchos nos ha llevado a hacer nuestra la objeción lógica de Groucho: «Nunca pertenecería a un Club que admitiera como socio a alguien como yo».

Tampoco Carletto se siente autorizado para decirlo, pero, en vez de decirlo, opta por hacer una «torta» italiana, mientras en el Bernabéu se frustra (gafa) el debut de Bale, ese alegato contra el control y la posesión que aún ha de ganarse del piperío las ovaciones a Llorente, a Silva o a Iniesta, por citar las más recientes, a la espera, todo el mundo, del pubis de Xabi Alonso, que empieza a ser más deseado que el de María José Cantudo, primer pubis del cine español al viento, en «La trastienda».

El pan de Casillas

El portero de la Asociación de la Prensa presume, y hace bien, de paternidad, acontecimiento que suele llegar acompañado de una boba de pan bajo el brazo,

que es la superstición a la que se agarra la prensa para tratar de colocar a su hombre de manera vitalicia en la portería del Madrid. Azuzado por el «share» (¡el «sharempión»!), el periodismo se ha vuelto tan marujón que puede dar pábulo a que un portero recupere la titularidad por paternidad o a que un Rey abdique en una rueda de prensa, como si se tratara de aquel senador de Massachusetts, Palencia, que atendía por Calderón.

Les revistes intenten salvar-se creant cadenes de televisió

El magazín per a homes 'Esquire' n'inaugura una avui als Estats Units

La tendència del mercat periodístic actual és defensar-se de la competència estant present en totes les plataformes. Moltes revistes fan el salt a la televisió per arribar al màxim de gent i esquivar la crisi.

J.C.

BARCELONA. La crisi passa factura també a les publicacions impreses, cosa que se suma a la progressiva erosió del mitjà enfront de la força dels mitjans digitals. Per això, les grans capçaleres que tenen llargues trajectòries i una imatge de marca molt definida opten per rendibilitzar tot el seu potencial de la mà de botigues *online* a través de les seves webs, de promocions de tot tipus o, en d'altres casos, de la creació de canals de televisió que avancen en la mateixa línia de continguts que ho fan les seves revistes.

L'última a sumar-se a aquesta tendència ha estat la publicació nord-americana *Esquire*. Aquest magazín celebra el seu vuitantè aniversari, que es compleix avui, amb el llançament d'un canal de televisió als Estats Units.

L'empresa matriu propietària de la revista, Hearst Corporation, ha arribat a un acord amb la cadena nord-americana NBC per llançar *Esquire TV*, un canal de televisió de pagament. El canal se centrarà en els temes que més estiren l'interès del públic masculí, ja siguin els més típics o d'altres més moderns. La tecnologia, els ginys de moda, gastronomia, viatges, esport o aventura són alguns dels que més protagonisme solen tenir en la publicació, cosa que també es traslladarà a la cadena de televisió.

Moltes opcions

Segons explicava el director de l'edició espanyola d'*Esquire*, Andrés Rodríguez, a Europa Press, "si es vol arribar a tot el món, no s'hi val només amb un canal". Per això, considera "un pas lògic saltar del paper a la televisió, però també n'hi ha d'altres". És a dir, que la seva empresa mare opta ara per una televisió però a la llarga podria explotar la marca de moltes altres maneres. I, de fet, té tota la raó, ja que mitjans de tot tipus estan provant moltes alter-

El magazín *Esquire* compleix 80 anys informant els homes d'arreu del món sobre temes molt diversos.

El camí a la inversa

De la televisió al quiosc

Tot i que la lògica és la mateixa -agafar una marca que funciona i esprèmer-la al màxim-, no sempre són mitjans impresos que passen a ser televisius. El camí a la inversa també es dona. Molts programes de televisió també editen publicacions impreses que es venen en quioscos. És a dir, no és que en un moment com l'actual convergeixin tendències oposades en el mercat de la comunicació de masses, és que el futur passa perquè les marques de comunicació siguin multiplataforma. Així, es pot satisfer un *target* determinat amb els continguts que demana i servits de la manera en què aquella marca ho fa ha-

natives per poder fer front a la disminució de les vendes i a la caiguda de la publicitat, dos fets que incideixen directament en el seu compte de resultats.

Per exemple, el diari britànic *The Guardian* ha obert una cafeteria al barri londinenc de Shoreditch.

No obstant, no totes les opcions per salvar-se estan fora del periodisme. Concretament, Rodríguez explica que hi ha versions *low cost* a l'Àrabia Saudita -setmanal- i també als EUA.

El camí que ha emprés *Esquire* no és nou i ja l'han fet moltes altres publicacions abans. La revista rosa per antonomàsia *iHOLA!* va signar una aliança amb Atresmedia Televisión per llançar un canal de pagament -iHOLA! TV- a l'Amèrica Llatina i els Estats Units. La programació del canal, que inclourà produccions originals pensades per al públic llatinoamericà, compartirà temàtiques i continguts amb la revista. És a dir, informació de societat, reialesa, grans exclusives, moda i continguts d'estil de vida. Abans de la revista *iHOLA!*, publicacions com *Cosmopolitan* i *National Geographic* ja van intentar assegurar el seu futur saltant del paper a la televisió. ■

bitualment. A l'Estat es poden trobar diversos exemples d'aquest fenomen. Mediaset, el grup de comunicació propietari de Telecinco, n'és un dels proveïdors més importants. Del programa d'entreteniment i polèmica *Sálvame* se n'ha fet una revista del cor que es ven als quioscos. Però aquesta no és l'única. També es ven la revista de *Gran Hermano*. El *talent show La Voz* també té la seva revista. No obstant, quan un programa té èxit entre un segment del mercat és habitual que li intenti treure tot el rendiment. Així, el Club Super3 té *La Revista dels Súpers*.

Michael Robinson y Carlos Martínez, 22 años de fútbol

► Las voces más reconocibles del deporte rey afrontan una nueva temporada

DAVID R. SÁNCHEZ
MADRID

Wembley, 1991. Hace veintidós años, las vidas de Michael Robinson y Carlos Martínez se cruzaron en una retransmisión para Canal+ de la Supercopa inglesa, la Charity Shield, ahora llamada Community Shield. Su relación comenzó con una divertida anécdota que llevan grabada en la memoria: «Arsenal-Tottenham. Recuerdo a Alan Smith, el delantero de los gunners. Cogió el balón con el pecho y a media vuelta disparó a puerta y falló», rememora Robinson. «Pegó en la red por detrás y por el efecto óptico me equivoqué. Canté gol y entonces Michael me dijo muy sereno: “Carlos, yo no sé el fútbol en España cómo es, pero aquí es gol cuando la pelota está dentro de los tres palos”», recuerda Martínez imitando el genuino acento inglés de su compañero.

Fue el punto de arranque de una pareja futbolera que se ha mantenido contra viento y marea en la pantalla después de más de dos décadas. «Somos una pareja muy longeva, que no es fácil que se diga en esta profesión de tantos altibajos», apunta Martínez. Y es que el oído del telespectador piensa en ellos de manera indisoluble, algo que también siente Robinson: «Ambos hemos trabajado con otros, pero es difícil imaginar no hacer una retransmisión con Carlos. Después de tanto tiempo, si fuera sin Carlos, para qué».

No escapan a la emoción que les transmite un deporte del que se consideran apasionados. «Realmente yo creo que lo que hacemos es transmitir lo que estamos sintiendo, no hay nada positivo en nuestras reacciones», confiesa el inglés. Lo que tienen muy claro es

Martínez y Robinson, narrador y comentarista en Canal+

CANAL+

que esa emoción difícilmente contenida a todo el mundo. «Nunca vamos a poder llegar al gusto de todos. ¿Cómo vas a ser un elemento objetivo cuando el que ya no es objetivo es el hincha? Desde el punto de vista de las aficiones es imposible», comenta Carlos Martínez.

Acento característico

En cuanto a Michael Robinson, si hay algo que lo caracteriza especialmente es su acento, tantas veces imitado, y que le llevó a ser el personaje que presentaba «Los guiñoles». Un acento que muchos aún siguen pensando que finge, aunque sea un poco. «No saben lo torpe que soy. Es cierto que al principio Canal+ quiso que yo empearase un

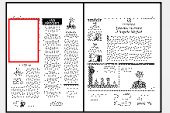
poco mi castellano. Desde entonces la gente siempre sospecha de algo».

Robinson y Martínez comienzan, tras más de dos décadas juntos, una nueva temporada, en un año donde la plataforma de pago emitirá todos los partidos de la Liga –salvo el partido en abierto–, la Champions y las ligas internacionales más importantes. Sin embargo, la guinda del pastel es el Mundial, cuyos derechos en España se los ha llevado GoIT y Mediaset. «La esencia de la televisión de pago es dar una exclusividad respecto a la televisión en abierto. En el Mundial lo mejor, y más importante va en abierto y lo menos notorio es muy caro. Así, la operación comercial es difícilmente amortizable» desvela Martínez, que además de narrador es jefe de deportes de Canal+.

Para terminar les pedimos una tarea difícil, que se queden con un gol que hayan presenciado durante su carrera televisiva. Hasta en eso son inseparables y ambos eligen el mismo, por simbolismo y emoción: el de Iniesta en la final del Mundial.

Imparcialidad

«¿Cómo vas a ser un elemento objetivo cuando el que ya no es objetivo es el hincha?», dice Martínez

pareumàquines
DAVID MIRÓ @MIRODAVID

La independència de Catalunya no és un supòsit seriós

La Vanguardia, *El País* i l'ARA oferien ahir cròniques des de Brussel·les amb un enfocament ben diferent. Mentre que el diari del Grupo Godó posava l'accent en la negativa de la UE a acollir una eventual Catalunya independent i li aventurava un futur negre com el de Kosovo o Palestina a l'ONU, a l'ARA Joan Rusiñol destacava que Madrid s'ha vist obligat a activar el front diplomàtic per apaivagar l'impacte de la Via Catalana. Totes

dues lectures són plausibles. *El País* optava per parlar amb funcionaris catalans de la UE en una peça titulada "Desconcert català a Brussel·les", que incloïa una frase sorprenent: "La majoria de consultats refusen debatre si sortir d'Espanya implicaria separar-se també de la UE perquè no poden tenir en compte amb seriositat aquest supòsit". Deu-nidó, per ser un supòsit poc seriós, la quantitat de prosa que genera...

'El Mundo' mou fitxa i aposta per Albert Rivera

El Mundo publicava ahir una entrevista-editorial amb Albert Rivera, líder de Ciutadans, que ahir devia fregar-se els ulls en veure com el diari de referència de la dreta espanyola titulava en portada: "Rivera crida PP i PSOE a sumar davant del separatisme". Per cert, Pedro J. Ramírez insistia ahir a comparar els nens de l'*Info K* amb les Joventuts Hitlerianes, i l'únic que se m'acut és que, a més de fatigós, és molt poc original.

Al racó de pensar

MARIO VARGAS LLOSA

ARTICULISTA D'EL PAÍS'

"Si creix el nacionalisme, més pròxim a l'acte de fe que a la cultura democràtica, destruirà un altre cop el futur d'Espanya"

L'ARA s'imprimeix en la rotativa CREA, del Grupo Godó. ENRIQUE CALVO

Una incidència endarrereix l'arribada dels diaris al quiosc

ARA

BARCELONA. Diversos diaris fets a Catalunya, entre els quals l'ARA, van arribar tard als quioscos ahir arran d'un "problema electrònic" que va patir la rotativa CREA, propietat del Grupo Godó i situada a la Zona Franca de Barcelona. La incidència va obligar a imprimir els diaris en altres rotatives i va endarrerir la distribució. Aquest problema va afectar capçaleres com *La Vanguardia*, *El País* i *El Punt Avui*, que van arribar tard, amb menys pàgines o sense els suplementes als quioscos d'arreu del país.

L'ARA també es va veure afectat per la incidència i, un cop va ser verificada, es va prendre la decisió de fer accessible la versió en PDF del diari a través de la seva web, cosa que va ser comunicada als subscriptors a través d'un e-mail.

Reacció ràpida

A més d'endarrerir-se la distribució fins al migdia, a molts quioscos ahir no van arribar els suplementes que acompanyaven el rotatiu -l'econòmic *Emprenem*, el suplement dominical *Ara Tu* i un especial sobre màsters i postgraus: *Armes contra la crisi*-, que també es van fer accessibles a través de la web. A més, l'ARA també va posar a disposició dels seus usuaris les notícies *premium* de la seva pàgina, que es podien consultar de manera gratuïta.

Segons fonts de la direcció de la rotativa, "es va produir una greu avaria electrònica que va afectar les dues torres d'impressió". Això és el que hauria endarrerit la distribució, "ja que es va haver d'imprimir en altres centres". L'ARA no va poder arribar al País Valencià. ■

TELEVISIÓN

Ajuste de cuentas para 2014

TVE aumentará el presupuesto de contenidos y reducirá la partida destinada a personal ● Los Juegos Olímpicos de invierno costarán 30 millones de euros

ROSARIO G. GÓMEZ
Madrid

La austeridad —y los errores de estrategia a la hora de renovar la parrilla— han llevado a la televisión pública a marcar este año sus niveles mínimos de audiencia. Para el próximo, la cadena quiere dar un giro a esta política, basada en abaratar la oferta y guardarse en la recámara contenidos de gran tirón en el público. Prevé aumentar el presupuesto para la compra de programas, pero tendrá que hacer frente a un gasto extraordinario: los 30 millones de euros que desembolsará por los Juegos Olímpicos que se celebrarán en Sochi (Rusia). Una inversión que a la hora de la verdad tendrá una minúscula repercusión en la audiencia. Con todo, los Juegos de invierno cuestan la mitad que los de verano. TVE pagó 70 millones por Londres 2012.

El aumento de los recursos para la compra de contenidos (de los 210 millones presupuestados en 2013 se pasará a 250 en 2014) se hará a costa de la partida de personal, que menguará en casi 30 millones, según prevé la corporación en el anteproyecto de presupuesto para 2014, que fue presentado la semana pasada por su presidente, Leopoldo González-Echenique, al Consejo de Administración, donde obtuvo el respaldo de los consejeros del PP y CiU y el voto en contra de los representantes del PSOE e IU.

RTVE calcula que ingresará 950 millones de euros, prácticamente lo mismo que había previsto para este ejercicio (aunque si nadie lo remedia le faltarán alrededor de 80 millones para llegar a esa cifra). Después del hachazo que el Gobierno le ha asestado en los dos últimos años (250 millones menos de subvención directa, para 2014 confía en recibir por la compensación del servicio público alrededor de 300, la mis-

Mariló Montero, presentadora del magacín *La mañana de La 1*.

Las cuentas prevén unos ingresos de 950 millones en el próximo ejercicio

ma cantidad que este curso. Y también espera que las cadenas privadas y las *telecos* se recuperen. Su buena marcha repercutirá en las arcas de RTVE, ya que ambos sectores están obligados a destinar un porcentaje de sus ingresos a la televisión pública.

A cuenta de las cadenas privadas, Prado del Rey estima que recibirá unos 55 millones de euros, mientras que las *telecos* desembolsarán alrededor de 115. Además, RTVE tiene pendiente de cobro 90 millones de otros años, ya

que las *telecos* hicieron mal las cuentas en las liquidaciones y la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones les ha obligado a pagos adicionales. Una *bufanda* inesperada que no se repetirá otro año. Además, está la tasa que cobra el Gobierno a todo tipo de operadores por el uso del espacio radioléctrico, que suponen otros 330 millones.

Este será el primer presupuesto sin que planee la espada de Damocles sobre el modelo de financiación. La Comisión Europea lo ha avalado al retirar la denuncia contra España y dar el visto bueno a la tasa de las *telecos* (el 0,9% de sus ingresos anuales).

La crisis ha provocado que estas aportaciones mengüen. Pero lo que en verdad está estragando las cuentas de RTVE (el año pasado arrojó unas pérdidas

de más de 100 millones de euros) es el tremendo recorte de la aportación directa del Estado. En solo dos años la poda ha sido de casi el 50%, mientras que en la mayoría de la Administración y las empresas públicas ha rondado el 20%. “Hay un ensañamiento del Gobierno contra RTVE”, dice la oposición.

El portavoz de los socialistas en la comisión de control parlamentario, Juan Luis Gordo, asegura que el Ejecutivo intenta matar a la televisión pública de “inaniación”. “El PP piensa que España no necesita el servicio público de RTVE e intenta cargársela. Ni el Gobierno, ni el PP, ni el presidente de la Corporación, Leopoldo González-Echenique, tienen un proyecto de futuro sostenible para RTVE ni para sus trabajadores”, ha dicho Gordo.

Letras / Novela

Sanclemente hace del periodismo material literario

J. M. PLAZA / Madrid

Es economista, pero su trayectoria está ligada a la prensa (consejero delegado del Grupo Z, consejero de Antena 3, promotor del diario ADN...) y es un experto en medios de comunicación. No es de extrañar que, conociendo como conoce los entresijos de la prensa, decidiera contar su *versión* en su primera novela, que se titulaba *Tienes que contarlo*.

Este *thriller* policiaco, con todos los toques de novela negra, estaba protagonizado por el inspector Julián Ortega y la joven periodista radiofónica Leire Castelló, dos personajes que se alían para desentrañar el asesinato de un reputado periodista.

Esta pareja vuelve a juntarse ahora en *No es lo que parece* (Roca), la sucesión de una serie de crímenes que van enredándose para mostrarnos la parte más oscura de la sociedad, esas sombras que, como se dice en la novela, son un mal necesario para que todo esté en orden y no falle el sistema. No es de extrañar que un personaje diga: «¡Se sorprendería si supiera cuántas sombras nos han salvado de que todo se fuera al infierno!».

Y las sombras son las protagonistas de esta novela que trata sobre la corrupción política y económica con un caso de privatización de la Sanidad como fondo. Todo empieza con el asesinato de un famoso psiquiatra y la desaparición del paciente, un importante banquero... «Volví a la novela porque la gente que leyó la primera me animó a que mantuviera vivos a estos personajes... Ahora, sin embargo, ha sido más difícil pues el mundo de la comunicación lo conozco a fondo. En cambio no sabía nada sobre psiquiatría, ni policía científica, y he tenido que documentarme».

La policía científica siempre pone en duda, por sistema, lo que tienen delante de sus ojos. «Me dijeron que el escenario del crimen siempre se altera, y yo pensé si eso no sería trasladable a la propia sociedad. Es decir, nada es lo que parece, lo que nos cuentan de la crisis es falso, nos lo cambian todo. Y me pregunté ¿quiénes son esas sombras que se quedan a alterar y modificar lo que está pasando?».

La novela, como reconoce el autor, está escrita en un estilo cinematográfico

José Sanclemente. / D. U.

y con abundante diálogo, como si fuese cámara que estuviera siguiendo las pistas y a los personajes. «No pretendo hacer alta literatura sino entretener, informar, emocionar y, si es posible, que el lector reflexione sobre la realidad que nos rodea».

A pesar de tratar temas tan reconocibles y tan repetidos en la prensa como la corrupción y las cloacas del poder, Sanclemente deja un espacio al optimismo: «Al final, la verdad prevalece por encima de todo y el periodismo resurgirá. Incluso en los momentos más turbios, siempre habrá un periodista con vocación de héroe que quiera contarle todo, llegar al fondo del asunto, aunque sea sufriendo».

Xerrada sobre periodisme i migracions a Vic

Vic El periodista Carles Solà, director del programa *Tot un món* de TV3, farà dijous una xerrada a Vic per presentar el llibre *Corresponsals de les migracions*, de Jean Paul Marthoz, del qual ell, juntament amb Marta Muixí, n'ha fet l'adaptació de la versió catalana. La presentació del llibre, un clàssic del tractament periodístic de les migracions, es farà a les 8 del vespre a La Cuca, que organitza l'acte amb el nucli d'Osona del Grup Barnils.

Periodisme en reinvençió

La Catosfera 2013 obre portes a Granollers amb una taula rodona sobre finançament dels mitjans

Granollers

Joan Carles Arredondo

El periodisme és la via de sortida de les, almenys, tres crisis que afecten el sector. Significa recuperar alguns dels orígens de la professió, avui massa acomodada. Aquesta és una de les confluències en les reflexions que, aquest divendres, van fer quatre ponents vinculats de manera diversa al sector per donar el tret de sortida a la sisena edició de la Catosfera, a Granollers, el gruix d'activitats de la qual tindrà lloc entre divendres i dissabte vinents.

El president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal, Carles Ayats; el president de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, Lluís Gendrau; el president de l'Associació Catalana de la Premsa Gratuïta, Josep Ritort, i el president del Grup de Periodistes Ramon Barnils, David Bassa, debaten sobre el finançament dels mitjans de comunicació, però van centrar-se en el diagnòstic de la situació per què passen actualment

Ayats (ACPC), Gendrau (APPEC), el moderador Albert Jordana, Bassa (Grup Barnils) i Ritort (ACPG), a la taula rodona

els mitjans per dibuixar el futur que espera a les empreses i a la professió.

La crisi econòmica només és un dels motius que obliguen el periodisme a reflexionar per reinventar-se. En paral·lel, i probablement amb

una intensitat devastadora similar, hi ha una transició en el model i un punt de desafecció social per la tasca que es desenvolupa a les redaccions. Són motius que poden contribuir a explicar la caiguda d'ingressos, el tancament

de capçaleres i la destrucció constant de llocs de treball. Efectes que els mateixos professionals tendeixen sovint a acceptar amb resignació.

A la taula rodona es van donar poques claus per localitzar alternatives que

facin viable econòmicament el periodisme, o almenys el periodisme de grans capçaleres com es percep avui en dia. Sí que es van apuntar, en canvi, algunes tendències. "El futur està en nínxols cada vegada més petits, les grans redaccions desapareixeran", aventura David Bassa. "Els diaris catalans generals de pagament aniran a menys i la proximitat o l'especialització a més", afegix Josep Ritort. "Ens és necessari fer-nos importants per a les comunitats que servim, ja siguin territorials o temàtiques", apunta Carles Ayats.

Però en el fons del debat, encara hi ha espai per a l'autocrítica dels periodistes i per les solucions. "El periodisme no està en crisi, està en crisi la manera de fer periodisme", diagnostica David Bassa "Com podem reinventar els mitjans? Partint dels continguts", assenyala Lluís Gendrau. Una reflexió que comparteix Carles Ayats i que es veu reflectida en propostes com els mitjans col·laboratius.

La xarxa també s'assenyala com una via de sortida. Internet és un suport que permet, a més de transmetre informació, una perfecta plataforma de venda d'altres productes, aprofitant la imatge de marca dels mitjans.

La revista masculina 'Esquire' crea un nou canal de televisió

La llegendaria publicació del grup Hearst s'alia amb NBC Universal per portar el seu estil a la petita pantalla

FRANCESC BRACERO
Barcelona

Una de les grans icones de les revistes masculines d'estil, *Esquire*, amb 80 anys de vida, es llança a partir d'avui també com a canal de televisió als Estats Units, Esquire Network. La publicació, del grup Hearst (fundada per l'editor William Randolph Hearst, en el qual es va basar el protagonista de la pel·lícula *Ciudadà Kane*), s'ha aliat per crear aquest canal amb un dels grans grups televisius, NBC Universal.

Esquire Network s'estrena a la pantalla de televisió amb una programació específica que segueix l'estil que ha caracteritzat la revista durant tota la seva existència. L'obertura del canal celebrarà els seus 80 anys amb un programa especial, conduït per l'actor John Slattery (*Mad men*), sobre tot aquell període en la política, la cultura, la sociologia i la vida en general tal com

ESQUIRE NETWORK / AP PHOTO

Ilan Hall presenta el concurs de cuina *Knife fight*

s'han reflectit a les pàgines de la revista durant aquell ampli període.

El nou canal neix amb quatre programes propis. *Knife fight* (lluita de ganivets) no és, malgrat el títol, un espai de combat amb armes blanques, sinó un concurs de cuina que compta entre els seus productors amb la popular actriu Drew Barrymore i que condueix Ilan Hall, un guanyador del concurs *Top chef*.

Un altre dels nous espais

d'Esquire Network serà *Brew dogs*, un programa en què dos especialistes escocesos en cerveses, Martin Dickie i James Watt, recorren els Estats Units a la recerca d'aquesta beguda.

El nou canal masculí emetrà també un programa de viatges, *The getaway* (la fugida), en el qual Anthony Bourdain presenta possibles destinacions de vacances al seu públic.

El quart programa del nou canal serà *Boundless* (sense límits), en el qual dos amics s'en-

fronten a dures proves de resistència, com una cursa a peu de 228,5 quilòmetres a través de les jungles de Cambodja.

Entre els nous continguts per a les properes setmanes, el canal prepara programes relacionats amb les curses de cavalls, la boxa i la inversió immobiliària. Les sèries també tindran espai a la graella, amb *Parks i Recreation*, una comèdia filmada en forma de fals documental;

Concursos de cuina, viatges, cerveses, immobiliàries, sèries i pel·lícules formen la programació

Burn notice, que narra les aventures d'un espia que és donat de baixa a tot arreu per l'organització per a la qual treballa; i *Psych*, en què un fals expert en psiquiatria utilitza els seus dots d'observació i deducció per ajudar la policia. El canal també emetrà pel·lícules.

El director general d'Esquire Network, Adam Stotsky, apunta que "hi ha un espai en blanc en el dial de televisió" per a homes que va "més enllà d'esports i notícies".●

OBITUARIS

ASSOCIACIÓ DE PERIODISTES D'ARAGO

Periodisme pioner

M.ª ROSARIO DE PARADA GÓMEZ-TERRONES (1921-2013)*Periodista i escriptora*

María Rosario de Parada va ser una de les primeres dones periodistes en la premsa aragonesa del segle XXI va obrir un camí que posteriorment va ser seguit per moltes altres professionals gràcies, entre altres motius, a la tenacitat i capacitat de lluita d'aquesta pionera en la defensa dels drets de les dones des dels seus reportatges, informes i columnes d'opinió. Rosario de Parada va ser a més autora de diverses novel·les, llibres de viatges i periodisme d'investigació.

La seva vida, novel·lada per l'escriptora Carmen Bandrés a *El arte de vivir* (2011) va ser –en parau-

a Saragossa, el 1959 es va matricular a l'Escola de Periodisme de Barcelona, estudis que va reprendre quan va poder i va obtenir la llicenciatura el 1981 no sense grans esforços. Va treballar en diversos mitjans a la capital aragonesa com *El Noticiero*, *Alba*, *Hoja del lunes* i també va ser corresponent d'aquesta regió del *Diari de Barcelona*. Els anys noranta va ser articulista d'*El Periódico de Aragón*.

El 1996 va rebre el premi a tota una trajectòria atorgat per l'Associació de la Premsa d'Aragó; va presidir l'Associació Aragonesa d'Amics del Llibre, i entre el 1960 i el 1963 va guanyar tres concursos amb guions històrics a Radio Nacional. Alguns dels seus relats també van ser escenificats per la Cadena Ser.

De Parada va ser també activa col·laboradora de l'Ateneu de Saragossa, de la revista del qual va ser redactora i directora. Va publicar diversos llibres sobre temes diversos, com *Ferrocarril de Zaragoza a Francia por Canfranc: una esperanza con futuro*, *El pueblo gitano en España y Aragón*, *Conversaciones con Pedro Laín Entralgo*, *Manifiesto de un jubila-do*, i una breu història de Santa Cruz de la Serós (Osca).

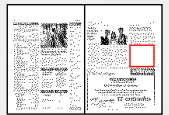
Entre les seves novel·les destaquen els títols *Entre dos fuegos*, *El testamento de la reina*, centrada en la figura d'Isabel la Catòlica, o *Erminda Borgheti, una mujer*. Aquesta novel·la, que narra la història d'una companya de feina a l'Argentina, va ser finalista del premi Planeta del 1996.

MARIO SASOT

**Com a periodista,
va obrir un camí que
posteriorment va ser
seguit per moltes
altres professionals**

les de l'escriptora– “la d'una dona vitalista, incansable, que va superar no poques proves duríssimes com la mort d'un fill, atropellat per un tramvia a Saragossa; la pèrdua d'un altre posteriorment, o la mort del seu marit, Hernán Palacio, un químic que va ser director de l'Alcoholera de Madrid”.

A començament dels anys cinquanta, va emigrar amb el marit i els fills a l'Argentina. Els dos primers anys a Mar del Plata la família va sobreviure gràcies als jerses que Rosario teixia amb dues màquines de tricotar. De tornada

ENTRETENIMIENTO / ENTREVISTA

El periodista Albert Om, 'convidat' del obispo de Solsona

SANT JOAN DESPÍ • En esta nueva etapa del programa de TV3 *El convidat*, dirigido por el periodista Albert Om, que se estrenó la semana pasada liderando la audiencia del día, en el capítulo que se estrena hoy Om será el invitado de Xavier Novell, obispo de Solsona.

Xavier Novell recibirá en el Pa-

lau Episcopal de Solsona al periodista catalán para pasar dos días de convivencia y reflexiones juntos.

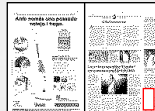
“Queríamos conocer cómo es la vida de un obispo, en este caso, la vida del obispo más joven de toda España y que nos dijo que aceptaba porque en la iglesia están viviendo una época de transparencia”, comentó en una nota de prensa el equipo que produce el programa de entretenimiento *El convidat*.

El capítulo se emite esta noche a las 22.25 por la cadena pública catalana TV3.

'El món a RACI' s'emet avui amb Jordi Basté des de Berlín

► Jordi Basté dirigeix avui una edició especial d'*El món a RACI* des de la capital alemanya, Berlín, que ahir va celebrar eleccions generals. Basté va conduir ahir a la nit a RACI l'anàlisi dels resultats dels comicis amb els periodistes Lluís Foix, Martí Anglada y Anuschka Seifert, i amb el professor de Ciència Política Klaus-Jürgen Nagel. *El món a RACI* estarà dedicat en bona mesura a l'anàlisi de les votacions. A *El perquè de tot plegat* hi seran Xavier Sardà, Màrius Carol, Pilar Rahola i Joan López Alegre. Durant el programa, Basté entrevistarà Carme Correa, guia turística a la ciutat alemanya, i parlarà amb l'il·lustrador Ignasi Blanch, únic català que ha pintat al mur de Berlín, reduït avui a un curt tram. / Redacció

Avaria a la rotativa de 'La Vanguardia'

► Ahir es va produir una avaria a la rotativa que imprimeix *La Vanguardia* i altres diaris a Barcelona, la qual cosa va provocar retards generalitzats en l'hora habitual d'arribada de *La Vanguardia* als seus punts de distribució. Preguem que disculpeu les molèsties que hem causat als subscriptors i els lectors en general, així com als punts de venda i distribuïdors. Gràcies per la vostra confiança i compromís amb *La Vanguardia*. / Redacció